

UZASADNIENIE

W dniu 02 lipca 2016 roku, około godziny 01.00 Z. S. (1) wracał sam z Bulwarów W.. W tym czasie Z. S. (1) był pod wpływem alkoholu.

Dowód:

- zeznania Z. S. k. 58, ujawnione na k. 869

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 5, ujawniona na k. 871

Przechodzącego obok sklepu (...) na Alejach Jerozolimskich Z. S. (1) zaczepił P. T. (1), pytając czy by ten nie dorzucił mu paru groszy do piwa. Wtedy Z. S. (1) odpowiedział mu, że postawi mu piwo. Mężczyźni razem weszli do sklepu (...). Tam Z. S. (1) kupił dwie butelki piwa marki K. o pojemności 0,5 litra. Razem z tym mężczyzną Z. S. (1) przeszedł podziemiemi na drugą stronę ulicy, do parku przy (...). Mężczyźni usiedli razem na murku przy barze (...) i zaczęli pić piwo.

Dowód:

- zeznania Z. S. k. 58, 61, ujawnione na k. 869, k. 868v

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 12, ujawniona na k. 871

Po około 30 minutach, do mężczyzn tych podszedł G. D.. Wszyscy mężczyźni pili piwo. Następnie, G. D. powiedział, aby mu postawić piwo. Wtedy Z. S. (1) powiedział, że nie będzie nikomu stawiać piwa. Wstał z murka i chciał iść na przystanek autobusowy, aby wrócić do domu.

Dowód:

- wyjaśnienia P. T. k. 522v

- wyjaśnienia G. D. k. 93, ujawnione na k. 523v, k. 524

- zeznania Z. S. k. 58, 61, ujawnione na k. 869

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 5, 12, 18, ujawniona na k. 871

Gdy Z. S. (1) zaczął się oddalać, to zaczął za nim iść P. T. (1). Prosił Z. S. (1), aby ten postawił mu drugie piwo. Z. S. (1) chciał się pozbyć P. T. (1) jak najszybciej. Mężczyźni przeszli na drugą stronę ulicy i ponownie weszli do sklepu (...). Z. S. (1) ponownie zakupił dwa piwa marki K.. Wychodząc ze sklepu, Z. S. (1) powiedział do P. T. (1), iż chciałby już iść do domu.

Dowód:

- zeznania Z. S. k. 58, 61, ujawnione na k. 869

Wychodząc ze sklepu, Z. S. (1) trzymał w ręku banknoty, w tym jeden o nominale 50,00 złotych, który chwycił P. T. (1) i przedarł go. W ręku Z. S. (1) pozostała część banknotu, który ten rzucił w kierunku P. T. (1). W tym czasie P. T. (1) nic nie mówił do Z. S. (1) ani go nie straszył.

Dowód:

- wyjaśnienia G. D. k. 93, 275, ujawnione na k. 523v, k. 524

- zeznania Z. S. k. 58, 83v, ujawnione na k. 869, k. 868v-869

Wtedy Z. S. (1) zaczął uciekać w kierunku R., a P. T. (1) zaczął go gonić. Z. S. (1) przewrócił się, a wtedy P. T. (1) docisnął go nogą do podłoża. Z. S. (1) zaczął wzywać pomocy. Tę sytuację zauważył, przechodzący od strony Dworca (...) K. Z. (1) wraz z kolegą – K. B. (1). K. Z. (1) zaczął biec w kierunku Z. S. (1) i P. T. (1), w celu udzielenia pomocy. K. Z. (1) zauważył biegnącego również za nim G. D. i krzyknął do niego, aby pomóc. Gdy G. D. pobiegł do P. T. (1) i Z. S. (1), to docisnął leżącego do podłoża, usiadł mu na nogach i go przytrzymał. P. T. (1) zaczął go bić pięściami po twarzy. P. T. (1) usiadł na Z. S. (1) i razem z G. D. zaczął przeszukiwać mu kieszenie spodni. Z. S. (1) cały czas wzywał pomocy. P. T. (1) wyciągnął z nich skórzany portfel koloru czarnego, w którym Z. S. (1) miał dowód osobisty, stare karty SIM oraz wizytówkę firmy (...). P. T. (1) wyciągnął również z kieszeni Z. S. (1) telefon marki H. koloru białego oraz gotówkę w łącznej kwocie około 210,00 złotych. Obaj mężczyźni – P. T. (1) i G. D. oddalili się w kierunku sklepu (...). Po chwili, P. T. (1) odrzucił telefon komórkowy.

Dowód:

- wyjaśnienia P. T. k. 103, 270, ujawnione na k. 523, k. 522v-523

- wyjaśnienia G. D. k. 93, 275, ujawnione na k. 523v, k. 524

- zeznania K. Z. k. 156v, ujawnione na k. 525v, k. 524v-525v

- zeznania K. B. k. 153v, ujawnione na k. 526v, k. 526-526v

- zeznania A. K. k. 159v, ujawnione na k. 527, k. 527

- zeznania Z. S. k. 58, 61, ujawnione na k. 869, k. 868v-869

- zeznania M. M. k. 22v, ujawnione na k. 870, k. 870

- nagranie z monitoringu k. 28, ujawnione na k. 713v

- protokół oględzin rzeczy k. 38-40, ujawniony na k. 871

- dokumentacja fotograficzna k. 41-48, ujawniona na k. 871

Wtedy K. Z. (1) i K. B. (1) podeszli do leżącego Z. S. (1), który powiedział im, że został okradziony.

Dowód:

- zeznania K. Z. k. 156v, ujawnione na k. 525v, k. 525-525v

- zeznania K. B. k. 153v, ujawnione na k. 526v

Około godziny 02.30, jadący radiowozem oznakowanym, ulicą (...), patrol Policji zatrzymał A. K. (2). A. K. (2) wskazał policjantom na leżącego na chodniku Z. S. (1). W związku z tym, policjanci udali się na penetrację terenu.

Dowód:

- zeznania A. K. k. 159v, ujawnione na k. 527

- zeznania S. S. k. 29v, ujawnione na k. 870v

P. T. (1) i G. D. skręcili w ulicę (...) i kierowali się do ulicy (...). Po chwili, P. T. (1), gdy zauważył radiowóz zaczął biec w kierunku ulicy (...). Zatrzymał się na skrzyżowaniu ulicy (...) i odrzucił portfel oraz telefon Z. S. (1). Następnie, P. T. (1) wrócił do G. D.. Po chwili obaj mężczyźni zostali zatrzymani, a w czasie przeszukania ujawniono w kieszeni P. T.

(1) pieniądze w kwocie 190,14 złotych. Podczas przeszukania terenu, odnaleziony został portfel i telefon komórkowy marki H..

Dowód:

- wyjaśnienia P. T. k. 103, 271, ujawnione na k. 523, k. 522v-523
- wyjaśnienia G. D. k. 524
- zeznania K. Z. k. 156v, ujawnione na k. 525v, k. 525
- zeznania K. B. k. 153v, ujawnione na k. 526v
- zeznania Z. S. k. 58, ujawnione na k. 869
- zeznania M. M. k. 23, ujawnione na k. 870, k. 870
- zeznania S. S. k. 29v, ujawnione na k. 870v, k. 870
- protokół zatrzymania osoby k. 6, 13, ujawniony na k. 871
- protokół przeszukania osoby k. 9-11, ujawniony na k. 871
- protokół oględzin miejsca k. 20-21, ujawniony na k. 871
- nagranie z monitoringu k. 28, ujawnione na k. 713v
- protokół oględzin rzeczy k. 38-40, 151-152, ujawniony na k. 871
- dokumentacja fotograficzna k. 49, 118, ujawniona na k. 871

Zarówno G. D., jak i P. T. (1) byli badani sądowo – psychiatrycznie w toku niniejszego postępowania.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 291-292, 293-294, ujawnione na k. 871

P. T. (1), jak i G. D. byli wcześniej karani sądownie. P. T. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 19 marca 2015 roku (sygn. akt III K 717/14) został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary zaliczono w wyroku P. T. (1) dzień jego pozbawienia wolności w dniu 28 lipca 2014 roku. Karę P. T. (1) odbył w okresie od 08 listopada 2015 roku do 04 maja 2016 roku. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa, wyrokiem łącznym z dnia 20 maja 2014 roku (sygn. akt XIV K 105/14) orzekł wobec G. D. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, łącząc m.in. karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ z dnia 17 listopada 2011 roku za przestępstwo z art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę w tym zakresie G. D. odbył w okresie od 05 września 2011 roku do 25 stycznia 2015 roku.

Dowód:

- karta karna k. 129-131, 133-135, 499-501, 503-506, ujawnione na k. 871
- odpis wyroku k. 203, 315-316, ujawniony na k. 871
- dane o odbyciu kary k. 237, 314, 606, ujawnione na k. 871
- odpis postanowienia k. 317, ujawniony na k. 871

- obliczenie kary k. 318, 320, ujawnione na k. 871

- zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy k. 319, 321, ujawnione na k. 871

P. T. (1), w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, które Sąd uznał za częściowo wiarygodne. P. T. (1) przyznał, że stosował przemoc wobec pokrzywdzonego. W dalszej części dodał, że siedział na pokrzywdzonym i uderzał go otwartą ręką. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia P. T. (1), albowiem były one spójne z zeznaniami Z. S. (1), jak i K. Z. (1) i K. B. (1), M. M. (2). Były one zgodne także z przedłożonym w sprawie protokołem oględzin nagrania monitoringu, dokumentacją fotograficzną i ujawnionym nagraniem. P. T. (1) wyjaśnił, iż pokrzywdzony sam się przewrócił, gdy ten go gonił. W tej części jego wyjaśnienia były spójne z wyjaśnieniami G. D.. Na pogoń oskarżonego P. T. (1) za Z. S. (1) wskazywali także w swych zeznaniach K. Z. (1) i K. B. (1) i w tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia P. T. (1). Sąd zwrócił uwagę na zeznania Z. S. (1) w tym fragmencie, który podał, że to P. T. (1) go przewrócił, po tym jak go szarpał za ramię i plecak. Fakt, iż to P. T. (1) przewrócił Z. S. (1) potwierdził również K. B. (1), dodając, iż P. T. (3) podciął nogi Z. S. (1). Fakt, iż pokrzywdzony się przewrócił potwierdził także K. Z. (1), lecz nie był w stanie wskazać przyczyny. W tym fragmencie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawała kwestia w jaki sposób Z. S. (1) się przewrócił, gdyż okolicznością nie budzącą wątpliwości było, że pokrzywdzony, gdy był uderzany przez P. T. (1) to leżał na chodniku. P. T. (1) przyznał, że wyrwał pokrzywdzonemu 50,00 złotych. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia P. T. (1), albowiem korespondowały one z zeznaniami Z. S. (1). Były one również zgodne z przedłożonym w sprawie protokołem przeszukania osoby. Na sprzeczkę pod sklepem wskazywał także w swych wyjaśnieniach G. D.. Jednocześnie, mając na względzie treść zeznań Z. S. (1) Sąd za niewiarygodna uznał wersję przedstawioną przez P. T. (1), że pokrzywdzony sam dawał mu owe 50,00 złotych, lecz je przetrzymywał. Wersji tej przeczyły zeznania Z. S. (1) oraz zasady doświadczenia życiowego i logiki, gdyż nielogicznym byłoby, gdyby po wyjściu ze sklepu pokrzywdzony dawał oskarżonemu pieniądze, a jednocześnie chciał je zatrzymać. P. T. (1) opisał także jakie było zachowanie G. D. podczas zdarzenia. W tym zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom P. T. (1), albowiem korespondowały z wyjaśnieniami G. D., z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1) i M. M. (2), jak i były zgodne z ujawnionym w sprawie nagraniem z monitoringu miejskiego, protokołem oględzin nagrania oraz dokumentacją fotograficzną. P. T. (1) przyznał, że z kieszeni spodni pokrzywdzonego wyciągnął jego portfel i telefon. W tej części jego wyjaśnienia były spójne z wyjaśnieniami G. D., z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1), jak i dodatkowo z zeznaniami M. M. (2). P. T. (1) przyznał, że odrzucił portfel, po wyjęciu z niego pieniędzy i telefon, gdy skręcił w pobliską ulicę. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia P. T. (1), gdyż korespondowały one z zeznaniami K. Z. (1), M. M. (2). Były one również zgodne z protokołem oględzin miejsca, dokumentacją fotograficzną.

Sąd zwrócił uwagę na wyjaśnienia P. T. (1), w których wskazał, że portfel i telefon pokrzywdzonego zabrał mu, gdy mężczyźni pili piwo w parku przy (...). P. T. (1) zaprzeczył, aby mu cokolwiek zabierał, gdy pokrzywdzony się przewrócił. W tym fragmencie Sąd uznał wyjaśnienia P. T. (1) za niewiarygodne, jako sprzeczne z wcześniej przedstawioną wersją i sprzeczne z wyjaśnieniami G. D., z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1) i M. M. (2). Były one również sprzeczne z ujawnionym nagraniem z monitoringu i protokołem oględzin tego nagrania.

P. T. (1) przyznał, iż pokrzywdzonego spotkał przypadkowo w dniu zdarzenia i mężczyźni wspólnie pili piwo. W tej części jego wyjaśnienia korespondowały z zeznaniami Z. S. (1), jak i z wyjaśnieniami G. D., dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. P. T. (1) potwierdził, iż to G. D. pojawił się w pewnym momencie obok pijących mężczyzn i też pił z nimi piwo. W toku postępowania sądowego, P. T. (1) wyjaśnił, iż na murku przy Placu (...), to każdy z mężczyzn pił swoje piwo. W tym fragmencie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom P. T. (1), gdyż korespondowały z wyjaśnieniami G. D.. Co prawda, Z. S. (1) nie potwierdził w swych zeznaniach tej okoliczności, ale nie wykluczało to wersji oskarżonych, a dotyczyło to okoliczności zaistniałych przed zdarzeniem. Wyjaśnienia P. T. (1) w tym fragmencie były zgodne z przedłożonymi protokołami z przebiegu badania stanu trzeźwości. P. T. (1) wyjaśnił okoliczności kłótni z pokrzywdzonym w pobliżu sklepu. W tym fragmencie Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia P. T. (1). Przeczyły im spójne ze sobą wyjaśnienia G. D. i zeznanie Z. S. (1). P. T. (1) przyznał, iż ujawnione przy nim pieniądze podczas przeszukania należały do pokrzywdzonego. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia P. T. (1), albowiem były spójne z zeznaniami

Z. S. (1). Sąd zwrócił uwagę, iż P. T. (1) składając wyjaśnienia przed Sądem, nie potwierdził wersji opisanej podczas ostatniego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego.

P. T. (1) wyjaśnił, iż po zdarzeniu spotkał przypadkowo G. D. i wtedy zostali oni zatrzymani przez Policję. W tej części Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia P. T. (1). Przeczyły im spójne ze sobą zeznania Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1), A. K. (2), M. M. (2) i S. S. (2), jak też ujawnione nagranie z monitoringu i protokół oględzin nagrania oraz dokumentacja fotograficzna. Wynikało z nich, iż obaj oskarżeni oddalili się z miejsca zdarzenia razem w tym samym kierunku. Jednocześnie, Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia P. T. (1), w których wskazał, że został on wraz z G. D. zatrzymany przez Policję, co korespondowało z wyjaśnieniami G. D., z zeznaniami K. Z. (1), K. B. (1), A. K. (2), M. M. (2) i S. S. (2) i co było zgodne z przedłożonym protokołem zatrzymania osoby. P. T. (1) wyjaśnił, iż nie wiedział gdzie w czasie, gdy on zabierał rzeczy pokrzywdzonego, znajdował się G. D.. W tym fragmencie Sąd uznał za niewiarygodne jego wyjaśnienia. Były one wewnętrznie sprzeczne z tym, co opisał w toku postępowania przygotowawczego, kiedy wskazał na zachowanie G. D. podczas zdarzenia. Były one sprzeczne z ujawnionym nagraniem z monitoringu, dokumentacją fotograficzną i protokołem oględzin nagrania. Ponadto, w tym fragmencie wyjaśnieniom P. T. (1) przeczyły zeznania Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1), A. K. (3) i M. M. (2). Z przedstawionego materiału dowodowego wynikało, iż G. D. był w czasie zdarzenia przy pokrzywdzonym wraz z P. T. (1), a więc wykluczało to wersję tego oskarżonego. Poza tym, sam G. D. wyjaśnił, że był w tym czasie razem z P. T. (1) przy pokrzywdzonym, tak więc wyjaśnienia P. T. (1) w tym fragmencie nie mogły się ostać jako wiarygodne. P. T. (1) wskazał, co zabrał pokrzywdzonemu. W tej części Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom, albowiem były one spójne z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1) i K. B. (1), jak i z wyjaśnieniami G. D.. Ponadto, były one zgodne z protokołem przeszukania osoby, protokołem oględzin miejsca i dokumentacją fotograficzną, na której utrwalono znalezione przedmioty należące do pokrzywdzonego. P. T. (1) wyjaśnił, iż nie wiedział, że w portfelu znajdował się dowód osobisty pokrzywdzonego. W tym fragmencie Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w świetle doświadczenia życiowego i zasad logiki, w sytuacji gdy sam wcześniej wskazał, że miał dowód osobisty w portfeliku. Ponadto, w kolejnym zdaniu oskarżony P. T. (1) wyjaśnił gdzie znajdował się dowód osobisty i pieniądze pokrzywdzonego.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia P. T. (1) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia.

G. D., składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przed Sądem, oskarżony ten przyznał się jedynie do trzymania nóg pokrzywdzonego. W toku postępowania przygotowawczego, G. D. złożył wyjaśnienia. W toku postępowania sądowego, odmówił składania wyjaśnień, lecz odpowiadał na pytania. Sąd uznał wyjaśnienia G. D. za częściowo wiarygodne.

G. D. wyjaśnił w jakich okolicznościach poznał Z. S. (1). W tym fragmencie jego wyjaśnienia Sąd uznał za wiarygodne, albowiem były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1) i zeznaniami Z. S. (1), złożonymi w toku postępowania przygotowawczego. G. D. przyznał, iż mężczyźni razem pili piwo. Wyjaśnił również, iż został on poczęstowany przez pokrzywdzonego piwem. W dalszej części, G. D. wyjaśnił również ile i czego wypił. W tym fragmencie, jakkolwiek bez znaczenia pozostawała kwestia ilości i rodzaju wypitego przez tego oskarżonego alkoholu, to Sąd uznał za wiarygodne jego wyjaśnienia, iż znajdował się on pod wpływem alkoholu. W tym fragmencie, konfrontując wyjaśnienia G. D. z zeznaniami Z. S. (1), Sąd zauważył ich rozbieżność. Z. S. (1) wskazał, że G. D. chciał, aby pokrzywdzony kupił mu piwo, lecz ten odmówił. W tym fragmencie, jak to wskazano powyżej, mając na względzie wyjaśnienia P. T. (1), Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia G. D., iż wszyscy mężczyźni pili alkohol przed zdarzeniem. Były one zgodne z przedłożonymi protokołami z przebiegu badania stanu trzeźwości. G. D. wyjaśnił, iż po około dwóch godzinach wszyscy mężczyźni udali się do sklepu celem zakupu kolejnych piw. W dalszej części dodał, iż siedł on za Z. S. (1) i P. T. (3) z tyłu i to oni weszli do sklepu. Oceniając wiarygodność wyjaśnień G. D. w tym zakresie, Sąd miał na uwadze zeznanie Z. S. (1), który podał, że tylko on i P. T. (3) udali się do sklepu. Sąd miał także na względzie zeznanie K. Z. (1) i K. B. (1), którzy wskazali, iż G. D. siedł za nimi, gdy już P. T. (1) gonił Z. S. (1). Mając powyższe na względzie, Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia G. D. w tym fragmencie. G. D. potwierdził, iż pod sklepem była sprzeczka pomiędzy P. T. (3) a Z. S. (1). W tej części Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia G. D., albowiem były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1) i z zeznaniami Z. S. (1). G. D. zaprzeczył, aby uderzył Z. S. (1) i przyznał, że przytrzymał tylko jego nogi. W tej części Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia G. D., gdyż były one zgodne z przedłożonym w sprawie nagraniem z monitoringu

miejskiego, dokumentacją fotograficzną i protokołem oględzin nagrania. Ponadto, wyjaśnienia te korespondowały z wyjaśnieniami P. T. (1), z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1) i M. M. (2). G. D. wskazał, iż P. T. (1) wyciągnął z lewej kieszeni pokrzywdzonego portfel, zaś z tylnej kieszeni telefon. W tym fragmencie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom G. D., gdyż były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1), z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1). Ponadto, były spójne z zeznaniami A. K. (2) i M. M. (2). Były one również zgodne z ujawnionym w sprawie nagraniem z monitoringu oraz protokołem oględzin nagrania. G. D. wyjaśnił, że P. T. (1) zaczął uciekać, zaś on sam szedł w kierunku ulicy (...). W tej części Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia G. D., iż obaj oskarżeni zaczęli oddalać się w kierunku ulicy (...). Wyjaśnienia te korespondowały z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1), A. K. (2), M. M. (2) i S. S. (2). Były one zgodne z ujawnionym nagraniem z monitoringu, jak i protokołem oględzin nagrania. Mając na względzie powyżej wskazane dowody, Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia G. D., iż P. T. (1) zaczął uciekać z miejsca zdarzenia. W dalszej części wyjaśnień, G. D. zaprzeczył, aby cokolwiek zabierał. W tej części Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom. Były one spójne z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1), M. M. (2). Były one zgodne także z ujawnionym nagraniem z monitoringu miejskiego, protokołem oględzin tego nagrania.

W toku postępowania sądowego, G. D. zaprzeczył wersji P. T. (1), aby on gonił pokrzywdzonego. W tym fragmencie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom G. D., gdyż była ona spójna z wersją Z. S. (1).

Sąd zwrócił uwagę na wyjaśnienia G. D., iż pokrzywdzony uderzył P. T. (1) jeszcze przed przejściem przez ulicę. W tym fragmencie Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia G. D., gdyż na taką okoliczność nie wskazywał ani sam P. T. (1), ani Z. S. (1).

G. D. wyjaśnił również, że pokrzywdzony sam się przewrócił, co potwierdził P. T. (1). W tym zakresie Sąd zwrócił uwagę na zeznania Z. S. (1) i K. B. (1). Fakt, iż pokrzywdzony się przewrócił potwierdził także K. Z. (1), lecz nie był w stanie wskazać przyczyny. Rozbieżności w tym zakresie, opisano powyżej. G. D. zaprzeczył, aby kopał pokrzywdzonego. W tym fragmencie, mając na względzie wyjaśnienia P. T. (1), zeznania Z. S. (1), K. Z. (1), M. M. (2) oraz ujawnione nagranie z monitoringu, protokół oględzin nagrania i dokumentację fotograficzną, to Sąd dał wiarę wyjaśnieniom G. D.. G. D. potwierdził, iż obaj oskarżeni zostali zatrzymani przez Policję. W tej części Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom, albowiem były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1), zeznaniami S. S. (2), M. M. (2), K. Z. (1), K. B. (1), A. K. (2), jak i były zgodne z przedłożonym w sprawie protokołem zatrzymania osoby.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia G. D. nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia.

Z. S. (1) składając zeznania, opisał zdarzenie, którego był uczestnikiem. Z. S. (1) podał, kiedy pojawił się w okolicach miejsca zdarzenia i w jakich okolicznościach. Z. S. (1) opisał okoliczności w jakich poznał P. T. (3) i w jakich okolicznościach pojawił się przed zdarzeniem G. D.. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania Z. S. (1), albowiem korespondowały one z wyjaśnieniami P. T. (3) i G. D.. Zeznając przed Sądem, Z. S. (1) podał, iż dwóch mężczyzn podeszło do niego, gdy ten siedział na murku i pił piwo, zaś w dalszej części podał, że nie pamiętał kto do kogo podszedł. Mając na względzie wyjaśnienia P. T. (1) i G. D., spójne z wersją opisaną przez pokrzywdzonego w toku postępowania przygotowawczego, którą to wersję Sąd uznał za wiarygodną, Sąd odmówił wiary w tej części zeznaniom Z. S. (1) złożonym przed Sądem. Jak to opisano powyżej, Sąd uznał za wiarygodne zeznania Z. S. (1) co do okoliczności spożywania alkoholu przez niego i P. T. (1) przed zdarzeniem. P. T. (1) potwierdził tę okoliczność w swych wyjaśnieniach. Zeznania te były zgodne z przedłożonymi w sprawie protokołami z przebiegu badania stanu trzeźwości.

Z. S. (1) zeznał, w jaki sposób P. T. (1) wyrwał mu pieniądze z ręki przy sklepie. W tej części Sąd dał wiarę zeznaniom Z. S. (1), albowiem były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1). Sąd zwrócił uwagę, iż P. T. (1) chciał przedstawić to zdarzenie w sposób umniejszający swój udział w nim, o czym powyżej. Z. S. (1) opisał dokładnie jakie czynności podejmował P. T. (1) wobec niego w czasie zdarzenia. W tej części jego zeznania były spójne wewnętrznie i konsekwentne. Były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., z zeznaniami K. Z. (1), K. B. (1) i M. M. (2). Były one zgodne z przedłożonym w sprawie protokołem oględzin nagrania z monitoringu miejskiego, dokumentacją fotograficzną, jak i ujawnionym nagraniem z monitoringu. Przed Sądem, Z. S. (1) zeznał, że P. T. (1) wyrwał mu rzeczy z rąk, podczas gdy w toku postępowania przygotowawczego podał, że zostały one mu zabrane, po tym, jak P. T. (1) przeszukał mu kieszenie. W

dalszej części, zeznając przed Sądem, Z. S. (1) dodał, że telefon komórkowy i portfel znajdował się w jego kieszeni. W tym fragmencie mając na uwadze wyjaśnienia P. T. (1) i G. D. oraz zeznania K. Z. (1), K. B. (1) i M. M. (2), jak i nagranie z monitoringu, protokół oględzin monitoringu, Sąd uznał za wiarygodną wersję, że rzeczy pokrzywdzonego zostały zabrane po przeszukaniu mu kieszeni, a odmówił wiary zeznaniom pokrzywdzonego, że zostały mu wyrwane z rąk. Sąd również zwrócił uwagę na zeznania Z. S. (1), w których opisał zachowanie G. D. już po zdarzeniu, gdy go zobaczył. W tym fragmencie uwzględniając wyjaśnienia P. T. (1) i G. D. oraz zeznania K. Z. (1), K. B. (1) i M. M. (2), jak i nagranie z monitoringu, protokół oględzin monitoringu, dokumentację fotograficzną, Sąd uznał za wiarygodne zeznania Z. S. (1).

Na wiarygodność zeznań Z. S. (1), co tym samym wykluczało jego bezpodstawne, nieuzasadnione pomawianie oskarżonych, w ocenie Sądu, wpływały okoliczności, iż opisując zachowanie P. T. (1) w sytuacji, gdy ten wyrwał mu banknot z ręki przed sklepem, podał, że oskarżony ten nie groził mu ani nie straszył. Tak samo, Z. S. (1) nie opisywał zachowania G. D. wobec niego w czasie samego zdarzenia, gdyż, jak to wynikało z jego zeznań, nie widział go, a zauważył dopiero gdy podniósł głowę, gdy oskarżeni zaczęli od niego odchodzić.

Sąd zwrócił uwagę, iż opisując ubiór P. T. (1), pokrzywdzony wskazał, że miał on na sobie białą koszulkę polo w paski. Konfrontując w tym fragmencie zeznania Z. S. (1) z ujawnionym nagraniem z monitoringu, dokumentacją fotograficzną, Sąd stwierdził, że w ten sposób ubrany był G. D., a P. T. (1) miał założony t-shirt z nadrukiem. Jakkolwiek, w tym fragmencie, co do opisu ubioru oskarżonego P. T. (1) Sąd odmówił wiary zeznaniom Z. S. (1), to mając na względzie zeznania pokrzywdzonego złożone podczas okazania, jak i treść wyjaśnień samego P. T. (1), który potwierdził, że brał udział w zdarzeniu, to Sąd uznał za wiarygodne zeznania Z. S. (1) wskazującego na P. T. (1) jako sprawcę.

Sąd również, analizując treść zeznań Z. S. (1) zauważył ich nieścisłość co do ilości posiadanych przez niego pieniędzy, które mu zabrał P. T. (1). Pierwotnie podał on, że było to łącznie około 210,00 złotych w nominalach dwóch banknotów po 100,00 złotych oraz jednego banknotu po 10,00 złotych, a w dalszej części zeznał on, że był jeden banknot 100,00 złotych, jeden 50,00 złotych i pozostałe banknoty o nominalach 20,00 złotych i 10,00 złotych, lecz nie był w stanie wskazać ile ich było, podając wartość około 200,00 złotych. Zdaniem Sądu, w sytuacji, gdy pokrzywdzony w czasie samego zdarzenia, jak zeznał, był pod wpływem alkoholu, zdarzenie miało dynamiczny, gwałtowny charakter i pokrzywdzony robił zakupy, zaś podawana przez niego łączna kwota zabranych mu pieniędzy była zbliżona – w tym fragmencie zeznania Z. S. (1) były konsekwentne i spójne, a więc wiarygodne - to nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia, jaka konkretnie wartość nominalów została mu zabrana i w jakiej ilości.

Sąd też zwrócił uwagę, iż składając zeznania przed Sądem, Z. S. (1) wskazał jako czas zdarzenia wykraczający poza jego datę. Jednak, w ocenie Sądu, mając na względzie dalszą treść tychże zeznań, iż pokrzywdzony opisał jego przebieg zgodnie z wcześniejszymi relacjami, zeznania te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, albowiem w sposób niebudzący wątpliwości można było ustalić, że zeznania pokrzywdzonego dotyczyły zdarzenia, będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Zeznając przed Sądem, Z. S. (1) zaprzeczył, aby cokolwiek zabierał któremukolwiek z oskarżonych lub by którykolwiek z oskarżonych mu coś dawał.

K. Z. (1), składając zeznania, opisał zdarzenie, którego był świadkiem z udziałem oskarżonych i pokrzywdzonego. K. Z. (1) zeznał, w którym momencie i w jakich okolicznościach zauważył P. T. (1) i Z. S. (1). W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. Z. (1). Korespondowały one z wyjaśnieniami P. T. (1), jak i zeznaniami Z. S. (1) i K. B. (1). K. Z. (1) wskazał również, w którym momencie zauważył G. D.. W tej części Sąd także uznał za wiarygodne zeznania K. Z. (1), gdyż były one spójne z wyjaśnieniami samego G. D., z zeznaniami K. B. (1). K. Z. (1) opisał zachowanie obu oskarżonych podczas zdarzenia. Wskazał na czynności jakie podejmowali. K. Z. (1) potwierdził, że pokrzywdzony był uderzany, lecz nie był w stanie podać dokładnie kto zadawał ciosy, ile ich było i w jaką część ciała. K. Z. (1) potwierdził, że ciosy były zadawane pięścią. Sąd zwrócił uwagę, iż K. Z. (1) zeznał, że obaj oskarżeni przeszukiwali pokrzywdzonego, także G. D., i wskazał, że portfel zabrał mu P. T. (1). Nie był w stanie podać precyzyjnie kto zabrał telefon. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. Z. (1). Korespondowały one i uzupełniały wyjaśnienia P. T. (1) i

G. D., jak i zeznania Z. S. (1), K. B. (1), M. M. (2). Także A. K. (2) podał, że G. D. przeszukiwał kieszenie Z. S. (1). Ponadto, zeznania te były zgodne z ujawnionym w sprawie nagraniem z monitoringu miejskiego, protokołem oględzin monitoringu oraz dokumentacją fotograficzną. K. Z. (1) potwierdził także, iż obaj napastnicy, po ucieczce z miejsca zdarzenia, zostali zatrzymani przez Policję. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom K. Z. (1), albowiem były spójne z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., z zeznaniami K. B. (1), A. K. (2), M. M. (2) i S. S. (2). Poza tym, były one zgodne z przedłożonym w sprawie protokołami zatrzymania oskarżonych. K. Z. (1) zeznał też, że w pewnym momencie jeden z oskarżonych odrzucił telefon komórkowy. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom K. Z. (1), gdyż korespondowały one z wyjaśnieniami P. T. (1), z zeznaniami M. M. (2). Były one zgodne z przedłożonym protokołem oględzin miejsca oraz dokumentacją fotograficzną.

Sąd również zwrócił uwagę na zeznania K. Z. (1), w których podał, że nie widział z jakiej przyczyny przewrócił się pokrzywdzony, choć potwierdził ten fakt. W tym fragmencie, zdaniem Sądu, zeznania te uzupełniały zeznania Z. S. (1). Korespondowały one z wyjaśnieniami P. T. (1), G. D., Z. S. (1) i K. B. (1). Okoliczność ta wynikała także z przedłożonego protokołu oględzin nagrania, ujawnionego nagrania z monitoringu i dokumentacji fotograficznej.

K. Z. (1) zeznał, iż po zdarzeniu podszedł wraz z K. B. (1) do pokrzywdzonego, co ten potwierdził, dlatego też w tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. Z. (1).

W pozostałym zakresie zeznania K. Z. (1) nie miały znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie.

K. B. (1), opisał w swoich zeznaniach przebieg zdarzenia. Sąd uznał jego zeznania za częściowo wiarygodne.

K. B. (1) potwierdził, że P. T. (1) gonił Z. S. (1). W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. B. (1), gdyż były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., z zeznaniami K. Z. (1) i Z. S. (1). K. B. (1) wskazał w swych zeznaniach, iż P. T. (1) bił pięścią w twarz i kopał Z. S. (1). Jakkolwiek, mając na uwadze treść wyjaśnień samego P. T. (1) i spójnych z nimi zeznań Z. S. (1), K. Z. (1) i M. M. (2), jak i ujawnione nagranie z monitoringu miejskiego, protokół oględzin tego nagrania, Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. B. (1), że były uderzenia, to jednocześnie, opierając się na wskazanych dowodach, nie dał wiary jego zeznaniom, że doszło również do kopnięć. K. B. (1) opisał także czynności, jakie podejmował G. D.. W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. B. (1), iż G. D. trzymał pokrzywdzonego, albowiem były spójne z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., zeznaniami K. Z. (1) i M. M. (2), jak też przedłożone w sprawie nagranie z monitoringu, protokół oględzin monitoringu i dokumentacja fotograficzna. K. B. (1) potwierdził, że P. T. (1) zabrał pokrzywdzonemu portfel i telefon. W tej części Sąd dał wiarę zeznaniom K. B. (1), albowiem były one spójne z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1). Poza tym, były one zgodne z ujawnionym protokołem oględzin miejsca i dokumentacją fotograficzną. K. B. (1) potwierdził, iż obaj napastnicy oddalili się od pokrzywdzonego. W tym fragmencie jego zeznania korespondowały z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), A. K. (2), M. M. (2). Były one też zgodne z ujawnionym nagraniem z monitoringu miejskiego, protokołem oględzin nagrania oraz dokumentacją fotograficzną. Sąd dał wiarę zeznaniom K. B. (1), iż po zdarzeniu podszedł on z K. Z. (1) do leżącego, albowiem zeznania te wzajemnie korespondowały ze sobą. K. B. (1) potwierdził również, że obaj napastnicy zostali zatrzymani. W tym zakresie jego zeznania korespondowały z wyjaśnieniami G. D., z zeznaniami K. Z. (1), A. K. (2), M. M. (2) i S. S. (2). Były zgodne z przedłożonymi w sprawie protokołami zatrzymania osoby.

Zeznając przed Sądem, K. B. (1) podał, że G. D. także uderzał Z. S. (1). Uwzględniając wyjaśnienia P. T. (1) i G. D. oraz spójne z nimi zeznania Z. S. (1), K. Z. (1) i M. M. (2), jak i ujawnione nagranie z monitoringu miejskiego, protokół oględzin tego nagrania, Sąd uznał za niewiarygodne zeznania K. B. (1) co do opisanych okoliczności. Przed Sądem, K. B. (1) podał, że P. T. (1) powalił Z. S. (1). W tej części zeznania obu świadków były spójne, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne.

W pozostałym zakresie zeznania K. B. (1) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i ustaleń faktycznych w sprawie.

A. K. (2) zeznając, podał, że widział leżącego mężczyznę i przeszukującego mu kieszenie dwóch innych mężczyzn. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. K. (2), albowiem były one spójne z zeznania K. Z. (1). A. K. (2) potwierdził również, iż mężczyźni ci coś leżącemu zabierali. W tej części, jakkolwiek, mając na uwadze treść

wyjaśnień oskarżonych – P. T. (1) i G. D. oraz treść zeznań Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1) i M. M. (2), jak i ujawnione nagranie z monitoringu wraz z protokołem oględzin nagrania, Sąd ustalił, że fizycznie rzeczy pokrzywdzonego zabrał P. T. (1), to owa nieścisłość w zeznaniach A. K. (2) nie wpływała na negatywną ocenę wiarygodności jego zeznań. Jak sam twierdził, obserwował zdarzenie z pewnej odległości, w tym czasie rozmawiając przez telefon. Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Sąd dał wiarę zeznaniom A. K. (2). A. K. (2) dodał, że widział również odchodzących energicznie napastników. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom A. K. (2), albowiem korespondowały one z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., z zeznaniami Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1), M. M. (2). Były one również zgodne z ujawnionym nagraniem z monitoringu, protokołem oględzin nagrania i dokumentacją fotograficzną. A. K. (2) zeznał, że to on zatrzymał patrol Policji i wskazał na kierunek ucieczki napastników. W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. K. (2), albowiem były one spójne z zeznaniem S. S. (2). A. K. (2) potwierdził też, że obaj napastnicy zostali zatrzymani. W tym fragmencie jego zeznania korespondowały z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D., z zeznaniem K. Z. (1), K. B. (1), M. M. (2) i S. S. (2), jak i były zgodne z przedłożonym w sprawie protokołem zatrzymania osoby.

W pozostałym zakresie zeznania A. K. (2) nie miały znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie.

Oceniając wiarygodność zeznań K. Z. (1), K. B. (1) i A. K. (2), Sąd miał na względzie, iż byli to przypadkowi świadkowie zdarzenia, obcy zarówno dla oskarżonych, jak i dla pokrzywdzonego, dlatego też, Sąd nie dopatrywał się powodów, dla których mieliby oni przedstawiać zdarzenie, które widzieli w sposób niezgodny z jego przebiegiem, tym bardziej, bezzasadnie pomawiając kóregokolwiek z oskarżonych o zachowania, które nie miały miejsca.

M. M. (2), opisał jakie były jego spostrzeżenia w czasie przeglądania monitoringu miejskiego co do zachowania oskarżonych wobec pokrzywdzonego. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. M. (2), albowiem były one zgodne z ujawnionym nagraniem z monitoringu, dokumentacją fotograficzną i protokołem oględzin nagrania. Zeznania M. M. (2) korespondowały również z wyjaśnieniami P. T. (1) i G. D. oraz z zeznaniem Z. S. (1), K. Z. (1) i K. B. (1), w których opisali zachowanie P. T. (1) wobec pokrzywdzonego. Ponadto, korespondowały one z zeznaniem K. Z. (1) i K. B. (1). M. M. (2) zeznał także, iż obaj napastnicy oddalili się z miejsca zdarzenia. M. M. (2) w swych zeznaniach opisał trasę ucieczki oskarżonych. W tym fragmencie jego zeznania korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonych – G. D. i P. T. (1), z zeznaniem Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1) i A. K. (2), jak i były zgodne z ujawnionym nagraniem z monitoringu miejskiego oraz protokołem oględzin nagrania. Mając powyższe na względzie, Sąd uznał je za wiarygodne. M. M. (2) wskazał na zachowanie P. T. (1) podczas ucieczki. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. M. (2), albowiem były spójne z wyjaśnieniami samego P. T. (1) i z zeznaniem K. Z. (1). Fakt, iż oskarżony ten odrzucił zabrane pokrzywdzonemu rzeczy, potwierdzał także protokół oględzin miejsca i dokumentacja fotograficzna.

S. S. (2) w swoich zeznaniach opisał okoliczności w jakich doszło do ujawnienia zdarzenia. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania S. S. (2), albowiem były one spójne z zeznaniem A. K. (2). Ponadto, opisał on okoliczności ujawnienia i zatrzymania oskarżonych. W tym zakresie jego zeznania były spójne z zeznaniem M. M. (2). Fakt zatrzymania oskarżonych potwierdzili oni sami w swoich wyjaśnieniach, jak i potwierdzili to w swoich zeznaniach K. Z. (1), K. B. (1), A. K. (2). Ponadto, okoliczności te wynikały z protokołu zatrzymania osoby. Mając powyższe na względzie, Sąd uznał za wiarygodne zeznania S. S. (2) w tym fragmencie. S. S. (2) opisał również jakie przedmioty zostały znalezione na miejscu zdarzenia. W tej części jego zeznania Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były one zgodne z protokołem oględzin miejsca, jak i przedłożoną dokumentacją fotograficzną. Zeznania te były spójne też z wyjaśnieniami P. T. (1). Sąd zwrócił uwagę na zeznania S. S. (2), w których zrelacjonował przebieg zdarzenia zasłyszany od pokrzywdzonego na miejscu zdarzenia, podczas rozpytania. Jakkolwiek, potwierdzały one wersję, iż oskarżeni pobili i okradli pokrzywdzonego i w tym fragmencie zeznania S. S. (2) były spójne z zeznaniem Z. S. (1), to różniły się one co do okoliczności, w jakich został zaatakowany. W tym fragmencie zeznania S. S. (2) nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, albowiem zrelacjonował on jedynie, co usłyszał od pokrzywdzonego w czasie zdarzenia, a nie było to przesłuchanie.

Nic nie wniosły do rozstrzygnięcia sprawy zeznania **S. N.** i nie miały one znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne **dowody z dokumentów**. Były one sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania, przez organy do tego uprawnione i w przypisanej im formie. Nie były kwestionowane przez strony, jak i nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd podzielił wnioski zawarte w **opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej P. T. (1)**. Pomimo rozpoznania uzależnienia od heroiny, to stan psychiczny oskarżonego w czasie czynu nie znosił, ani nie ograniczał zdolności rozpoznania jego znaczenia i pokierowania jego postępowaniem. Nie stwierdzono u niego objawów psychotycznych czy deficytu intelektualnego. Poczytalność oskarżonego, zarówno w czasie czynu, jak i w czasie postępowania nie budziła wątpliwości. Opinia niniejsza została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania, przez biegłych lekarzy psychiatrów – osoby posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie w danej dziedzinie medycyny. Nie była ona kwestionowana przez strony postępowania, ani nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd podzielił wnioski zawarte w **opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej G. D.** Nie stwierdzono u niego objawów psychotycznych czy deficytu intelektualnego. Stan psychiczny oskarżonego w czasie czynu nie znosił, ani nie ograniczał zdolności rozpoznania jego znaczenia i pokierowania jego postępowaniem, pomimo rozpoznania osobowości nieprawidłowej. Poczytalność oskarżonego, zarówno w czasie czynu, jak i w czasie postępowania nie budziła wątpliwości. Opinia niniejsza została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania, przez biegłych lekarzy psychiatrów – osoby posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie w danej dziedzinie medycyny. Nie była ona kwestionowana przez strony postępowania, ani nie budziła wątpliwości Sądu.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń, Sąd doszedł do przekonania, iż P. T. (1) i G. D. w dniu 02 lipca 2016 roku w W. przy Al. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy wobec Z. S. (1), polegającej na przewróceniu go na ziemię, przetrzymywaniu i biciu pięściami po głowie zabrali mu w celu przywłaszczenia mienie w postaci portfela z zawartością dowodu osobistego oraz pieniędzy w kwocie 190,14 złotych oraz telefonu komórkowego marki H. koloru białego o wartości 350 złotych, gdzie łączna wartość strat na szkodę Z. S. (1) wynosiła 540,14 zł, to jest występku z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Sąd ustalił przy tym, iż P. T. (1) dopuścił się opisanego wyżej czynu w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, a zatem popełniony przez niego występki należy zakwalifikować w związku z art. 64 § 1 kk, zaś G. D. dopuścił się opisanego wyżej czynu w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, a więc występki ten popełnił w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk.

W myśl art. 280 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto kradmie m.in. używając przemocy. Rozbój stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, gdyż do jego ustawowych znamion należą wszystkie elementy kradzieży, a odróżniają go od tejże dodatkowe działania sprawcy wobec pokrzywdzonego lub innej osoby (por. wyrok SA w Katowicach z 27 maja 1993 r., II AKr 169/93). Do istoty przestępstwa rozboju należy użycie przemocy tylko wobec osoby i polega na fizycznym i bezpośrednim oddziaływaniu na ciało człowieka, ukierunkowanym na przełamanie lub uniemożliwienie oporu (M. Kulik – Komentarz do art. 280 kk; A. Marek – Komentarz do art. 280 kk). Zgodnie z art. 280 § 1 k.k., "przestępstwo rozboju jest popełnione wówczas, gdy sprawca kradmie rzecz, używając taksatywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą". Dla bytu przestępstwa nie jest więc obojętne, w którym momencie swojego czynu sprawca dokonuje zaboru rzeczy. Zabór rzeczy musi być bowiem albo poprzedzony użyciem przez sprawcę przemocy, albo następować jednocześnie z nim. Użycie przemocy wobec osoby po dokonaniu zaboru rzeczy nie stanowi realizacji znamion przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 06 czerwca 2001 r., II AKa 42/01; A. Marek – Komentarz do art. 280 kk). Przez stan bezbronności jako element kwalifikujący kradzież zwykłą do przestępstwa rozboju należy rozumieć również taką sytuację, w której ofiara przestępstwa na skutek wielości agresywnie zachowujących się napastników i wynikającej stąd oraz z indywidualnej, a przy tym realnej możliwości stawiania oporu, możliwość obrony jest pozbawiona lub w znacznym stopniu ograniczona (por. postanowienie SN z dnia z dnia 24 kwietnia 2007 r., II KK 175/06). Od strony podmiotowej, przestępstwo rozboju można popełnić jedynie umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym.

Zgodnie z treścią art. 275 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega kto kradnie dokument stwierdzający tożsamość innej osoby. Przedmiotem ochrony art. 275 1 k.k. jest wiarygodność dokumentów stwierdzających tożsamość lub prawa majątkowe określonej osoby, prawo do dysponowania takimi dokumentami przez osobę, której dotyczą, a pośrednio także prawa majątkowe tej osoby. Dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby jest niewątpliwie dowód osobisty. Kodeks karny, przewiduje koncepcję tzw. kumulatywnego zbiegu przepisów, zgodnie z którą - w wypadku właściwego zbiegu - sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, tworząc, dla oddania zawartości kryminalnej czynu, kumulatywną kwalifikację prawną (tak: Andrzej Zoll, Komentarz do Kodeksu karnego, system informacji prawnej LEX). Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 2 marca 2010 r., II Aka 270/09: „Zachowanie będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli stanowi tylko jeden czyn, niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Bez względu na to, ile typów przestępstw będzie zawierać się w czynie, stanowić on może tylko jedno przestępstwo.” Należy przy tym pamiętać, że kumulatywny zbieg przepisów ustawy należy przyjąć wyłącznie w wypadku, kiedy w przypisanym oskarżonemu czynie zawierają się znamiona czynności wykonawczych opisanych w przepisach określających różne typy czynów zabronionych (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 11 lipca 2012 r., II Aka 158/12). Przystępstwo z art. 280 § 1 k.k. może być popełnione w zbiegu kumulatywnym z występkiem z art. 275 § 1 k.k., jeśli z ustalonym zamiarem sprawca jednym działaniem dopuszcza się łącznie zaboru mienia (cudzej rzeczy ruchomej) i dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 05 listopada 2008 roku, II Aka 87/08).

W myśl art. 11 § 2 kk jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

W myśl art. 18 § 1 kk odpowiada za sprawstwo także ten, kto działa wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Współsprawstwo polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu. Ratio legis tej konstrukcji jest umożliwienie przypisania każdemu ze współsprawców tego, co popełnili inni współsprawcy. Prowadzi to do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej. Zasadnicze znaczenie dla wykładni przepisu o współsprawstwie ma pojęcie porozumienia. Winno ono obejmować realizację całości ustawowych znamion czynu zabronionego (wyrok SN z dnia 22 listopada 1971 r., Rw 1202/71). Porozumienie może mieć charakter wyraźny lub domniemany (wyrok SN z 12 grudnia 2002 r., III KKN 371/00; wyrok SN z 15 maja 2001 r., V KKN 730/98; wyrok SA w Łodzi z dnia 11 października 2000 r., II Aka 120/00). Współsprawstwo polega na tym, że dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu, realizuje czyn zabroniony, przy czym owo porozumienie musi nastąpić przed lub w trakcie tej realizacji, jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne "własnoręczne" realizowanie znamion czynu zabronionego (np. "bicia", "zabierania"), gdyż decyduje wspólne popełnienie przestępstwa według uzgodnionego podziału ról (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 22 marca 2001 r., II Aka 66/01; wyrok SA w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000 r., II Aka 70/00; wyrok SN z dnia 19 czerwca 1978 r., OSNKW 1978, poz. 110). Współsprawcą zatem jest ten, którego zachowanie dopełniło zachowanie innych uczestników postępowania w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa. „Współsprawstwo z art. 18 § 1 kk umożliwia przypisanie jednemu współsprawcy tego, co uczynił jego współnik w wykonaniu łączącego ich porozumienia, które może nastąpić chociażby w sposób dorozumiany najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych. Wówczas każdy ze współsprawców odpowiada, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony w całości, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współsprawców” (wyrok SA w Krakowie z dnia 15 stycznia 2003 r. II Aka 353/02). O porozumieniu można mówić zarówno wówczas, gdy „sprawcy wspólnie realizują wcześniej ustalone przestępne przedsięwzięcie, jak i wtedy, gdy wcześniej ustaleń takich nie podejmowali, a i tak wspólnie realizują znamiona czynu przestępnego”, mając świadomość wspólnego działania (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r., II Aka 122/00).

Przepis art. 64 § 1 kk wskazuje na przesłanki działania sprawcy w warunkach powrotu do przestępstwa, a ma to miejsce gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które już był skazany. Z kolei przepis art. 64 § 2 kk określa warunki działania sprawcy w ramach tzw. recydywy wielokrotnej, a zatem

wtedy, gdy sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk, który odbył łącznie co najmniej 1 rok kary pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub w części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. „W przypadku orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności, 5 – letni okres biegnie od odbycia kary łącznej, przy czym kara ta za przestępstwo poprzednie, do którego odnosi się podobieństwo przestępstwa ponownego musi być orzeczona w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności” (wyrok SN z dnia 20 marca 2013 r., IV KK 51/13). Jednocześnie bez znaczenia dla przyjęcia działania w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk jest, czy skazany odbywał karę pozbawienia wolności w okresie ciągłym czy z przerwami (uchwała SN z dnia 17 września 1991 r., KZP 17/91). Zaś definicję przestępstwa podobnego opisuje art. 115 § 3 kk, w myśl którego przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy, lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. „W świetle art. 64 § 2 k.k. przyjęcie multirecydywy jest możliwe, gdy sprawca już poprzednio skazany w warunkach recydywy podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części kary sprawca popełnienia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. Katalog przestępstw, które skutkują zastosowaniem multirecydywy ma charakter zamknięty, co oznacza, że obejmuje tylko i wyłącznie czyny enumeratywnie wymienione w art. 64 § 2 k.k. Zgodnie z tym wyszczególnieniem zastosowanie recydywy wielokrotnej będzie możliwe w sytuacji, gdy kolejne, co najmniej trzecie popełnione przez sprawcę przestępstwo jest jednym z tych, które zostały wymienione w art. 64 § 2 k.k., należy do kategorii czynów przeciwko życiu, zdrowiu, przestępstwem zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub innym przestępstwem przeciwko mieniu popełnionym z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia” (wyrok SN z dnia 14 lipca 2016 r., III KK 224/16).

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy, to wskazać należało, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, iż w dniu 02 lipca 2016 roku, P. T. (1) oraz G. D., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie Z. S. (1).

W pierwszej kolejności należało wskazać, iż obaj oskarżeni – P. T. (1) i G. D. działali wspólnie i w porozumieniu. To P. T. (1) przewrócił pokrzywdzonego na ziemię, następnie uderzając go pięściami po głowie, wyjął z jego kieszeni portfel z zawartością dowodu osobistego, pieniędzy w kwocie 190,14 złotych oraz telefon komórkowy biały marki H. i dokonał ich kradzieży. G. D., jak to wynikało z zeznań K. Z. (1) i A. K. (2), również przeszukiwał kieszenie pokrzywdzonego. Rolą G. D. było również przytrzymywanie pokrzywdzonego za nogi. Tym samym, przystąpił on do działania P. T. (1), zaakceptował jego działania i aktywnie w nich po przyłączeniu uczestniczył, przytrzymując nogi pokrzywdzonego. Obaj oskarżeni po zdarzeniu wspólnie oddalili się z miejsca zdarzenia. G. D., jak to wynikało z jego wyjaśnień, wiedział, co P. T. (1) zabrał Z. S. (1).

Jak to wynikało z powyżej wskazanych rozważań, działanie wspólnie i w porozumieniu nie determinowało podejmowania takich samych czynności przez każdego z oskarżonych. Wystarczyło, iż G. D., po tym jak podszedł do P. T. (1), zaakceptował to, że ten uderzał pokrzywdzonego, a następnie zabrał mu wskazane mienie. Działanie każdego z oskarżonych wynikało z przyjętego przez nich podziału ról, a podział ten nastąpił dorozumianie przez podejmowanie przez każdego z nich odpowiednich czynności. G. D. wiedział, co robił P. T. (1) i w tym zdarzeniu uczestniczył. Przypisując działanie wspólnie i w porozumieniu, nie miało znaczenia w realiach niniejszej sprawy, iż G. D. nie uderzał pokrzywdzonego, ani mu nic fizycznie nie zabierał.

Sąd przypisał oskarżonym, iż dokonali oni kradzieży wskazanego mienia - telefonu o wartości 350 złotych, pieniędzy w kwocie 190,14 złotych oraz dowodu osobistego. Wartość telefonu komórkowego Sąd ustalił na podstawie zeznań Z. S. (1). Wartość skradzionych pieniędzy Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień P. T. (1) i protokołu przeszukania P. T. (1). W ocenie Sądu, nie można było pominąć dokonania przez oskarżonych kradzieży dowodu osobistego. Jak to wynikało z wyjaśnień P. T. (1), widział on w portfelu Z. S. (1) dowód osobisty i go zabrał. Powszechnie wiadomym jest, że w portfelu przechowywany jest dowód osobisty i w z doświadczenia życiowego oraz zasad logiki wynikało, że zabierając ów portfel, P. T. (1) chciał zabrać i przedmiotowy dowód. Późniejsze odrzucenie go przed zatrzymaniem przez Policję,

podobnie jak w wypadku telefonu, oznaczało, że w ten sposób P. T. (1) chciał pozbyć się obciążających go dowodów i postąpił z nimi jak ze swoją własnością.

Niewątpliwie, przed dokonaniem zaboru wskazanych rzeczy, P. T. (1), po tym jak Z. S. (1) przewrócił się na chodnik, uderzał go pięściami po głowie. Okoliczność ta wynikała z samych wyjaśnień oskarżonych, z zeznań Z. S. (1), K. Z. (1), K. B. (1), M. M. (2). Wynikało to również z ujawnionego nagrania z monitoringu, protokołu oględzin monitoringu i dokumentacji fotograficznej. Wynikało z tego, że stosował on przemoc wobec pokrzywdzonego. W tym czasie G. D. przytrzymywał nogi pokrzywdzonego. Owe czynności oskarżonych były sposobem dokonania kradzieży na szkodę Z. S. (1).

Sąd też ustalił, że P. T. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 19 marca 2015 roku, w sprawie został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary zaliczono w wyroku P. T. (1) dzień jego pozbawienia wolności w dniu 28 lipca 2014 roku. Karę P. T. (1) odbył w okresie od 08 listopada 2015 roku do 04 maja 2016 roku. Okres w jakim P. T. (1) odbywał karę pozbawienia wolności był zgodny z zasadami odliczania na podstawie art. 12c kkw, w myśl, którego jeżeli kara podlegająca wykonaniu według przepisów niniejszego kodeksu określona jest m.in. w miesiącach, to przyjmuje się w postępowaniu wykonawczym, za miesiąc 30 dni. Przywołanym powyżej wyrokiem, wobec P. T. (3) orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przy przyjętych zasadach obliczania czasu wykonywania tej kary, trwała ona 180 dni i została odbyta w całości. Przestępstwo, będące przedmiotem niniejszego postępowania zostało popełnione przez P. T. (1) w dniu 02 lipca 2016 roku, a więc w ciągu 5 lat, po odbyciu przez niego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, a dopuścił się on przestępstwa podobnego – tego samego rodzaju, przeciwko mieniu. Tym samym, zachowanie P. T. (3) wypełniło z tym zakresem przesłanki z art. 64 § 1 kk.

Wobec G. D. Sąd przyjął jego działanie w warunkach określonych w art. 64 § 2 kk. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa, wyrokiem łącznym z dnia 20 maja 2014 roku (sygn. akt XIV K 105/14) orzekł wobec G. D. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, łącząc m.in. karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ z dnia 17 listopada 2011 roku za przestępstwo z art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę w tym zakresie G. D. odbył w okresie od 05 września 2011 roku do 25 stycznia 2015 roku. Przestępstwo będące przedmiotem niniejszego postępowania zakwalifikowane zostało jako przestępstwo rozboju i popełnione w dniu 02 lipca 2016 roku. Jak to wynikało z powyższego, G. D. był już uprzednio skazany za przestępstwo popełnione w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk, za które orzeczono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności. W ciągu 5 lat po odbyciu tejże kary dopuścił się przestępstwa rozboju, a więc jednego z przestępstw wymienionych w § 2 art. 64. Nadmienić należało, iż przestępstwo z art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk były to przestępstwa z użyciem przemocy. W ocenie Sądu, w takiej sytuacji, działanie G. D. wypełniło warunki określone w art. 64 § 2 kk.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał oskarżonych za winnych popełnienia przypisanego każdemu z nich czynu – przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przy czym P. T. (1) działał w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk, zaś G. D. – w warunkach opisanych w art. 64 § 2 kk.

Uznając oskarżonego P. T. (1) za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Okolicznością łagodzącą Sąd uznał fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, które przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Okolicznością taką była wartość mienia, które podlegało zaborowi. Okolicznością obciążającą było działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Za okoliczność obciążającą należało uznać także działanie pod wpływem alkoholu. Przy wymiarze kary, za okoliczność obciążającą Sąd uznał rolę jaką oskarżony P. T. (1) pełnił w czasie zdarzenia. To on uderzył pokrzywdzonego i to on fizycznie zabierał mu portfel z zawartością oraz telefon. To P. T. (1) był inicjatorem zdarzenia. Okolicznością obciążającą była wcześniejsza karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu.

Uznając oskarżonego G. D. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, które przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie, a jego wyjaśnienia były zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Okolicznością również łagodzącą była wartość mienia, które podlegało zaborowi. Okolicznością obciążającą było działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Za okoliczność obciążającą należało uznać także działanie pod wpływem alkoholu. Przy wymiarze kary, za okoliczność obciążającą Sąd uznał rolę jaką oskarżony G. D. pełnił w czasie zdarzenia. Przytrzymał on pokrzywdzonego za nogi i jedynie dokonał jego przeszukania. Nie stosował on przemocy wobec pokrzywdzonego ani nie zabierał mu fizycznie żadnego mienia. Okolicznością obciążającą była wcześniejsza karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu.

Zdaniem Sądu, tak wymierzone kary wobec każdego z oskarżonych będą adekwatne do stopnia ich zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego każdemu z oskarżonych czynu. W ocenie Sądu, kary te uczynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz spełnią swą rolę w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył na poczet orzeczonej P. T. (1) kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 02 lipca 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku oraz od dnia 24 lipca 2017 roku do dnia 21 sierpnia 2017 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności był równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył na poczet orzeczonej G. D. kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 02 lipca 2016 roku do dnia 21 sierpnia 2017 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności był równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 230 § 2 kpk Sąd orzekł o zwrocie pokrzywdzonemu Z. S. (1) banknotów zabezpieczonych w toku postępowania, a złożonych do depozytu bankowego, zgodnie z deklaracją depozytową numer 5982/R – wobec stwierdzenia ich zbędności dla postępowania karnego, jak również z uwagi na bezsporny fakt, iż pokrzywdzony jest jedynym uprawnionym do odbioru zabezpieczonych rzeczy, gdyż przedmioty te zostały przez niego utracone na skutek popełnienia przestępstwa. Były one zabezpieczone podczas przeszukania P. T. (1), a ten wyjaśnił, że były to pieniądze, które zabrał pokrzywdzonemu.

Sąd, opierając się na treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz na treści § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust 2 pkt 3 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714) zasądził na wniosek obrońcy P. T. (1) – adw. M. P. kwotę 1.518 złotych, powiększoną o wartość podatku od towarów i usług VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu, albowiem, zgodnie z oświadczeniem obrońcy, wynagrodzenie to nie zostało uiszczone w całości ani w części.

Podobnie opierając się na treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz na treści § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust 2 pkt 3 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714) Sąd zasądził na wniosek obrońcy G. D. – adw. M. D. kwotę 888 złotych, powiększoną o wartość podatku od towarów i usług VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu, albowiem, zgodnie z oświadczeniem obrońcy, wynagrodzenie to nie zostało uiszczone w całości ani w części.

Sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa. P. T. (1) przed zatrzymaniem nie pracował na stałe, a utrzymywał się z prac dorywczych z wysokością dochodu 1500 złotych, nie posiadał majątku, miał wykształcenie średnie, posiadał na utrzymaniu dziecko. G. D. przed zatrzymaniem pracował w agencji ochrony osób i mienia, osiągał dochód w wysokości 3000 – 6500 złotych miesięcznie, nie posiadał majątku, miał wykształcenie podstawowe, nie miał nikogo na utrzymaniu. Oskarżeni ci byli w toku postępowania tymczasowo

aresztowani. Zdaniem Sądu, stan majątkowy oskarżony wskazywał, iż ponoszenie przez nich kosztów postępowania byłoby dla nich zbyt uciążliwe.